

Az egyéni sorsok e szigetei körül húsz év alatt felvonul a magyar és osztrák arisztokrácia karneválja, mint a velencei lagunák aranyfekete gondoláinak raja. Csodálatosan tarka kép: szentek és ördögök, ringyók és apácák, oroszlánvadász herkulések és papírorrú buzeránsok, politikai lángelmék és diplomatafrakkba öltözött idióták, patakozó szellemű irónok és kitömött libák, komoly tudósok és léha kártyások, püspökök és fizetett parkettáncosok, mecénások és stricik, forradalmárok és feudális múmiák, nábobok és koldusok, hercegek, grófok, bárók, végtelen különbözőségekkel, de mégis egyetlen baljóslatú csillag fénye alatt, hogy az évek mai kavargásában végleg eltűnjenek lerombolt kastélyaik porában.

A regény folytatása a zsigori idő morzsáitól függ, amit a sors az író pennájának meghagy.

Föllángolnak

Alexander Blok verse

*Föllángolnak és kihűnynek a lépcsők,
Te magad monddad: eljövök.
A sóvárgás könyörgő hajnalán
Tártam ki lelkem s azóta várlak.
Hogyan szólok majd hozzád? Nem tudom.
Belehalok talán a boldogságba.
De az este máglyáin égve is
Kinyúlók érted és szívemre vonlak.
Nézd, nyílnak már a tűz rőt szirmai.
Beteljesül az álom:
Megérkezel. S a dóm körül, jö~~l~~öttünk
Végtelen mélység, végtelen magasság.*

Fordította Rónay György